

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/110/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123446071
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6123446071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Legal Cases s.r.o., so sídlom Alžbetínske námestie 328, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 36 720 097, v konaní o zaplatenie sumy 510,91 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/4/2024-95 zo dňa 17. júna 2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 7C/4/2024-118 zo dňa 30.07.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 510,91 Eur spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 07.09.2023 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku) a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 23. apríla 2023 vo Varíne pri dopravnej nehode bolo poškodené vozidlo poškodenej A. B. poisťovňou žalovaného.

1.2 Súd prvej inštancie právne posúdil žalobcom uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“) priamo voči žalovanému (poisťovni), hoci poškodený mohol nárok uplatniť voči osobe zodpovednej za vznik škody (poistenému), prípadne voči oboj spoločne.

1.3 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že opravu poškodenia motorového vozidla A. B. vykonal autorizovaný servis spoločnosť ALTERIA MOTOR, s.r.o., ktorý cenu opravy vo výške 2.612,50 Eur vyúčtoval poškodenej faktúrou č. 2023220311 zo dňa 19.07.2023 s tým, že fakturovaná suma bola splatná dňa 26.07.2023.

1.4 Z priložených listín súd prvej inštancie zistil, že poškodenej A. B. splnomocnila servis ALTERIA MOTOR, s.r.o. na komunikáciu s poisťovňou s tým, že požadovala zaslanie ukončovacej správy/krycieho listu na email: C., C.. Mal preukázané, že dňa 01.08.2023 bolo opravené motorové vozidlo vydané

poškodenej A. B. s tým, že v uvedený deň uhradil žalovaný ako poisťovňa škodcu dohodnutú cenu opravy priamo na účet spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o.. Poukázal na to, že spoločnosť ALTERIA MOTOR, s.r.o. uviedla, že nebolo potrebné zabezpečenie pohľadávky za opravu vozidla, pretože priebeh opravy, komunikácia

s poisťovňou a úhrada prebehli v prijateľnom časovom slede a že vydanie opraveného vozidla ihneď po zaplatení opravy je podľa tejto spoločnosti obvyklým postupom, kedy sa zákazka považuje za definitívne uzatvorenú. Z výpisu z bankového účtu D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o. mal súd prvej inštancie preukázané, že predmetná spoločnosť prijala dňa 01.08.2023 platbu vo výške 2.612,50 Eur od spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group pod v. s. 8007392445 a špecifický symbol 2023220311.

1.5 Aktívnu legitímáciu mal súd prvej inštancie preukázanú Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 07.11.2023 medzi poškodenou a žalobcom, pričom poukázal na to, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila súdna prax,

v zmysle ktorej zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky, ktoré postúpenie poškodený ako postupca oznámil poisťovní.

1.6 Zo Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 869/2023 zo dňa 10.07.2023 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca prenajal poškodenej motorové vozidlo značky Hyundai i20, MT, EČV: E. s tým, že nájom náhradného vozidla trval od 10.07.2023 do 01.08.2023 a pri dennom nájmomnom vo výške 45,- Eur bolo dohodnuté zmluvné nájmné 37,- Eur a poplatok za pristavenie vozidla 30,- Eur s tým, že nájom motorového vozidla vyúčtoval žalobca poškodenej faktúrou č. 9872023 splatnou dňa 16.08.2023 na sumu 880,91 Eur s DPH, spolu za 23 dní.

1.7 Vo vzťahu k účelnosti nájmu náhradného vozidla poškodeným poukázal na žalobcom prezentovanú judikatúru, a to rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2015 sp. zn. 2Cob/134/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2018 sp. zn. 13Cob/116/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/85/2015. Vychádzajúc z uvedeného považoval preukázanú škodu spojenú so zabezpečením náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla za škodu priamo súvisiacu so samotným poškodením vozidla ako následnú škodu vyvolanú touto udalosťou, a potom uzavrel, že je

v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinnosti osoby a poškodením vozidla a jej zavinením.

1.8 Konštatoval, že ak vlastník či užívateľ vozidla nemôže užívať motorové vozidlo na uspokojovanie vlastných potrieb, ktoré uspokojoval predtým prostredníctvom poškodeného vozidla a na účel zabezpečenia prepravy si prenajal, vypožičal či inak obstaral iné vozidlo, je dôvodné predpokladať, že slúži k rovnakému zabezpečeniu potrieb ako poškodené vozidlo, pričom v prejednávanej spore mal túto potrebu zabezpečenia nájmu iného vozidla (náhradného vozidla) preukázanú jednak samotným vyhlásením poškodenej, ako aj rozsahom prejazdenej vzdialenosti podľa stavu tachometra pri prevzatí 28 341 a odovzdaní 29 058 km, t. j. spolu 717 km.

1.9 V súvislosti s celkovou dĺžkou prenájmu poukázal na judikatúru krajských súdov, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, vzťahujúcu sa na obdobné prípady.

1.10 Nepovažoval za nevyhnutné v spore vykonať dokazovanie, či daná spoločnosť autoopravovňa mala v čase nehody či opravy so žalovaným uzavretú zmluvu o spolupráci, nakoľko v iných sporoch túto skutočnosť zistil. Uviedol, že spoločnosť ALTERIA MOTOR, s.r.o., Žilina vystupuje ako autorizovaný dealer vozidiel Hyundai, Mazda, Ford, Honda a zároveň ako autorizovaný servis pre dané značky vozidiel, a teda sa jedná o autoopravovňu odporúčanú priamo výrobcom či výhradným dovozcom alebo zástupcom značky

s požadovanými znalosťami a kvalitou pre opravu. Preto považoval obvyklé odporúčanie opravy v autorizovanom servise za racionálne, a to aj samotným uvedením spolupracujúceho servisu na webovom sídle žalovaného. Uviedol, že pokiaľ poškodený nepreferuje určitý „neznačkový“ servis alebo servis inej značky, tak súd prvej inštancie považoval za racionálnu voľbu požiadať o opravu práve autorizovaný servis danej značky. Taktiež poukázal na to, že aj samotná dcérska spoločnosť žalovaného SLOVEXPERTA s.r.o. priamo odporúča pre opravu v rámci poisťovních udalostí aj danú opravovňu. Konštatoval, že ani v jednom z predchádzajúcich sporov ani v prejednávanej spore nezistil, že by sám žalovaný či spoločnosť určená na ohliadku poškodenia odporučili poškodenej inú opravovňu, ktorá by v požadovanej kvalite a za kratší čas vykonala opravu poškodenia na vozidle poškodenej, pričom zdôraznil, že práve poisťovňa, ktorá spolupracuje v meste Žilina s 28 autoopravovňami, má viac možností zistiť zaťaženosť autoopravovní, schopnosť vykonať opravu v primeranom čase a podobne. Akcentoval, že dĺžku zotrvania motorového vozidla v autoopravovni nemohla poškodená

nijako ovplyvniť, keď predmetné motorové vozidlo jej bolo vydané v deň, kedy poisťovňa uhradila autoopravnú cenu opravy. V danej súvislosti poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, ako aj závery vyplývajúce z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023.

1.11 Vo vzťahu k sume nájmu vo výške 37,- Eur/deň a poplatku za pristavenie vozidla 30,- Eur (všetko vrátane DPH) konštatoval, že táto suma nebola sporná, a teda spornou ju neurobil žalovaný popretím skutkových tvrdení a nepreukazoval jej neprimeranosť. Za nesporné považoval to, že poškodenej bol faktúrou vyúčtovaný nájom vo výške 880,91 Eur, splatný 16.08.2023, za nájom vozidla Hyundai i20 MT, EČ: E. od 10.07.2023 do 01.08.2023, pričom vyúčtovanie zodpovedalo obsahu Zmluvy o nájme zo dňa 10.07.2023.

1.12 Súd prvej inštancie považoval dobu nájmu vozidla poškodenej od 10.07.2023 do 01.08.2023, zodpovedajúcu oprave poškodeného motorového vozidla od prevzatia na opravu do jeho vydania, za primeranú, ktorú poškodenej nemohla ovplyvniť s tým, že zdôraznil, že žalovaný nepreukázal svojvoľné konanie autoopravné, porušenia práv poškodenej či už záväzkových alebo zmluvných.

1.13 Žalobcovi priznal aj nárok na úroky z omeškania v žalobcom uplatnenej výške, pričom poukázal na ustálenú judikatúru, ako aj závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v nálezoch Ústavného súdu SR zo dňa 14.10.2021 sp. zn. III. ÚS 309/2020-33, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.10.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017, ako aj následné nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 214/2020 a III. ÚS 215/2020.

1.14 O práve na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní voči žalovanému v plnom rozsahu úspech, právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal žalovaný odvolanie z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. h), f), d) CSP. Namietal, že ak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že poškodenej nemala možnosť domáhať sa vydania svojho vozidla po ukončení jeho opravy (t. j. dňa 19.07.2023), a preto nemohla ovplyvniť dĺžku opravy jej vozidla v servise, tak takýto záver zo zisteného skutkového stavu nebol preukázaný. Podľa názoru žalovaného v konaní nebolo vôbec preukázané, že sa poškodenej domáhala vydania svojho opraveného vozidla a servis jej opravené vozidlo nevydal, a taktiež v konaní nebolo preukázané ani zo strany žalobcu preukazované, že poškodenej sa zaujímal o opravu svojho vozidla v servise a o dĺžku zotrvania jej vozidla v servise, pričom za tento čas užívala náhradné vozidlo, ktoré malo byť hrazené žalovaným. Súčasne mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o oprávnenosti nároku poškodenej na náhradné vozidlo za celý čas zotrvania jej vozidla v servise, nakoľko táto nemohla ovplyvniť dĺžku opravy a ani to, či bude poisťovňou oprava zaplatená, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je tiež arbitrárne, nakoľko súd prvej inštancie nevedel, z akého dôvodu považoval túto skutočnosť za relevantnú v súvislosti s priznaním nároku žalobcovi za celý čas zotrvania vozidla v servise bez ohľadu na to, či je alebo nie je vozidlo opravené. Podľa žalovaného bez preukázania konkrétnych okolností, že poškodenej nemôže ovplyvniť dĺžku zotrvania jej vozidla v servise, je uvedený záver nesprávny, pričom namietal, že na neoprávnené predĺžovanie zotrvania vozidla v servise má vplyv na správanie sa klienta, či prejavuje záujem o priebeh opravy jeho vozidla. V okolnostiach prípadu mal za to, že bolo preukázané, že poškodenej nejavila záujem o dĺžku zotrvania svojho vozidla v servise, pričom za tento čas užívala na ťarchu poisťovne náhradné vozidlo. Súčasne namietal záver súdu prvej inštancie o obave poškodenej, či bude oprava vozidla zaplatená poisťovňou, keď táto skutočnosť nebola vôbec preukazovaná a takéto konštatovanie môže byť subjektívnym pohľadom na vec. Z uvedených dôvodov považoval žalovaný rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne a nepreskúmateľné. Žalovaný zdôraznil, že poisťovňa je spoločnosťou podnikajúcou pod dohľadom NBS a jej majetok nad všetky pochybnosti postačuje na úhradu svojich záväzkov voči servisom vykonávajúcim opravu vozidiel spadajúcich pod poisťovné krytie žalovaného, a preto neexistuje žiadna objektívna okolnosť, ktorá by mohla odôvodniť zadržanie opraveného vozidla do času úhrady plnenia poisťovňou. Súčasne poukázal na to, že v čase ukončenia opravy, t. j. 19.07.2023, nebola pohľadávka servisu voči poisťovni splatná a neexistovala preto žiadna obava, či bude poisťovňou uhradená zákazka servisu ani zákonná možnosť servisu zadržať opravené vozidlo do času úhrady opravy. Zdôraznil, že uvedená skutočnosť v konaní ani nebola preukazovaná, že servis odmietol poškodenej vydať opravené vozidlo po ukončení opravy a že sa poškodenej domáhala vydania svojho vozidla.

2.1

Podľa názoru žalovanej nie je možné považovať bez ďalšieho nájom náhradného vozidla za účelný za celý čas, po ktorý sa vozidlo nachádza v servise a takýto záver žalobcu nemá oporu v zákonom poistení motorových vozidiel, ktorý slúži na ochranu poškodených pri dopravných nehodách a jeho prostredníctvom sa majú likvidovať náklady vynaložené na odstránenie vzniknutej ujmy (materiálne a imateriálne). Poukázal na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu ČR zo 14. februára 2018, sp. zn. IV. ÚS 2043/17, podľa ktorého sa nedá pripustiť, aby boli účelovým navyšovaním nákladov na odstraňovanie škôd čerpané finančné prostriedky, ktoré by pri poctivom jednaní čerpané neboli, čo by nakoniec mohlo ísť na ťarchu všetkých poistníkov.

2.2

V daných súvislostiach poukázal aj na rozsudok Mestského súdu Bratislava III B1-33Cb/13/2022 z 28.05.2024.

2.3

Z uvedených dôvodov potom sa nestotožnil s názorom žalobcu a súdu prvej inštancie, že čakanie na krycí list po ukončenej oprave je potrebné považovať za účelný nájom náhradného vozidla súvisiaci s poistnou udalosťou.

2.4

V súvislosti s poukazom súdu prvej inštancie na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024 poukázal žalovaný na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/187/2022 zo dňa 22.03.2023, sp.zn. 8Co/46/2024 z 27.06.2024, a tiež sp.zn. 8Co/136/2024 zo dňa 26.11.2024, v ktorých sa sudy podľa žalovaného podrobne vysporiadali s otázkou účelnosti nájmu súvisiacou s doručovaním krycieho listu.

2.5

Podľa názoru žalovaného servis nie je oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy a takýto záver považuje za priamo rozporný s kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka vzťahujúcimi sa na zádržné právo. V tejto súvislosti poukázal na § 151s Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva možnosť realizácie takéhoto jednostranného právneho úkonu len pri existencii splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, pričom v čase zadržania vozidla servisom a čakaní na krycí list od poisťovne jeho faktúra nebola splatná. Mal za to, že ak takto servisy konajú vzhľadom na ich bežnú prax, ktoré sa týmto spoločným postupom dohodli na zadržaní vozidiel v čase, keď ich faktúra splatná nie je, takýto spoločne dohodnutý postup servisu je nezákonný a nemôže preto požívať právnu ochranu, nakoľko servis nemôže zadržať za účelom zabezpečenia svojej pohľadávky, ktorej splatnosť ešte nenastala, vec, ktorú má v držbe ako zábezpeku a tiež v hodnote neprimerane vyššej, než je výška jeho záväzku. Zdôraznil, že zákonodarca v žiadnom svojom ustanovení nepodmienil prevzatie opraveného vozidla oproti úhrade odplaty, zabezpečeniu pohľadávky a podobne, a preto je takéto spoločné konanie servisov protiprávne, nemajúce oporu v zákone a navyše takýto postup ani nesleduje žiaden oprávnený cieľ. Podľa žalovaného takýto postup servisov vedie k neoprávneným, neúčelným a neprimeraným odčerpávaniam zdrojov vo fondoch povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. V daných súvislostiach poukázal žalovaný na závery vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 12C/72/2024 zo dňa 29.10.2024, prípadne závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/187/2022 zo dňa 22.03.2023.

2.6

Mal zato, že žalobca v konaní nepreukázal potrebu nájmu náhradného vozidla po 19.07.2023, kedy bola oprava poškodeného motorového vozidla ukončená.

2.7

Podľa žalovaného potom nebola v konaní preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného vozidla za čas, po ktorý sa nachádzalo opravené vozidlo v servise po ukončení opravy.

2.8

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a nárok žalobcu voči žalovanému zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, pričom mal za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania. Žalobca sa potom v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia

a nevzhladol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

3.1

Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy a zároveň sa vysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami žalobcom uplatneného nároku. Zdôraznil, že skutočnosť, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného, nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení.

3.2

Vo vzťahu k námietke nevyhnutnosti doby prenájmu náhradného vozidla zdôraznil, že poškodená sa dostala do situácie, kedy bola nútená si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej klientom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jej dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodená prenájmom náhradného motorového vozidla len riešila dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňovala nepriaznivý stav. V daných súvislostiach žalobca zotrval na svojej argumentácii, že nájom náhradného vozidla je účelný a dôvodný až do doručenia krycieho listu zo strany žalovaného, resp. do úhrady poistného plnenia, nakoľko až v tento deň sa dostáva opravené vozidlo najskôr do dispozičnej sféry poškodeného na jeho ďalšie používanie. Zdôraznil, že v predmetnej veci poškodená užívala náhradné vozidlo po dobu od 10.07.2023 do 01.08.2023, keď k úhrade poistného plnenia pristúpila poisťovňa dňa 01.08.2023 a bezprostredne k tomuto dátumu si poškodená vyzdvihla svoje opravené vozidlo po výzve zo strany autoservisu a zároveň ukončila nájom náhradného vozidla. Podľa žalobcu bolo preukázané, že až poskytnutím peňažného plnenia, ktoré zo sféry vplyvu poisťovne prejde do sféry vplyvu poškodeného, resp. autoservisu, je škoda na poškodenom vozidle reparovaná, pretože samotným vystavením faktúry za opravu poškodeného vozidla poškodený ešte nemá okamžitú možnosť prevziať si svoje vozidlo a vrátiť tak náhradné vozidlo. Zdôraznil, že tieto skutočnosti boli preukázané predloženými listinnými dôkazmi, a to jednak prostredníctvom vyjadrenia autoservisu ALTERIA MOTOR, s.r.o. zo dňa 28.04.2025, preukázanými potvrdeniami o bežnej obchodnej praxi, ako i informáciou poskytnutou autoservisom o poskytnutí peňažných prostriedkov na účet zo dňa 01.08.2023. Žalobca na posilnenie svojej argumentácie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 322/2025 zo dňa 17.07.2025, v ktorom sa Ústavný súd SR zaoberal spornou otázkou, či je nájom náhradného vozidla dôvodný do dňa vykonania opravy poškodeného vozidla alebo tak, ako tvrdil žalobca, do dňa vystavenia krycieho listu, resp. do úhrady poistného plnenia zo strany poisťovne, pričom vyslovil, že skutočnosti podstatné pre posúdenie toho, že nájom náhradného vozidla po ukončení opravy – vystavení faktúry bol neúčelný, mala tvrdiť a preukazovať žalovaná poisťovňa a za rozhodujúcu v danom prípade považoval dostatočne preukázanú bežnú obchodnú prax servisu a žalovanej poisťovne, ktorá spočívala v tom, že servis – zmluvný partner poisťovne poškodeného o vykonaní opravy informuje a na prevzatie vozidla ho vyzýva až po doručení krycieho listu poisťovne.

3.3

Súčasne poukázal žalobca na to, že Ústavný súd SR sa v predmetnom náleze zaoberal aj postavením samotného poškodeného ako osoby, ktorej bola situácia, v ktorej sa ocitol, vnútená. Podľa žalobcu, ak autoservis vydá opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. doručení krycieho listu zo strany poisťovne a žalobca preukáže súdu, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájomom. V kontexte uvedeného záveru potom považoval žalobca za nesprávnu interpretáciu žalovaného týkajúcu sa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16.02.2023.

3.4

Vo vzťahu k argumentácii žalovaného ohľadne nemožnosti aplikácie zádržného práva poisťovňou poukázal žalobca na to, že treba vychádzať z toho, že vozidlo poškodeného by neskončilo v autorizovanom servise, nebyť konania poistenca žalovaného a inštrukcií poisťovne a v tejto súvislosti poukázal na synalagmatický charakter právneho vzťahu medzi autoservisom a poisťovňou, v zmysle ktorého autorizovaný servis neinformuje poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu jeho

motorového vozidla, túto zasiela rovno poisťovni a opravené motorové vozidlo vydáva poškodeného doručením krycieho listu od poisťovne, resp. vykonaním úhrady zo strany poisťovne (podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr), kedy sa reálne dostáva opravené vozidlo do dispozičnej sféry poškodeného a odpadá potreba a účel užívania náhradného motorového vozidla. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024, v zmysle ktorého je opodstatnenou dobou prenájmu náhradného vozidla do vybavenia poisťovnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťovná udalosť je v zmysle ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia oznámenia výšky poisťového plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote.

3.5

Vychádzajúc z uvedeného mal žalobca za to, že deň ukončenia opravy nemožno považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mala poškodená ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť upravené vozidlo týmto dňom užívať. Táto nastáva až momentom vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje v čase, keď mu poisťovňa zrealizovala úhradu poisťového plnenia, resp. keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. Zdôraznil, že moment vydania opraveného vozidla poškodenému tak závisí od konania poisťovne, preto je podľa názoru žalobcu daný ním uplatnený nárok voči žalovanému na náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla po dobu zotrvania opravovaného vozidla v autoservise. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu voči žalobcovi trovy odvolacieho konania.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. h), f), a d) CSP.

7. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. Odvolateľ v odvolaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok primárne namietal nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8.1

Krajský súd posúdil relevantnosť týchto konkrétnych odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú otázku alebo argument sporovej strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

8.2

V kontexte vyslovených súvislostí odvolací súd v prvom rade pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinstančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské

práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie zásadný, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko). Ak rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, a teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V konaní na súde je teda potrebné dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

8.3

Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie náležitým a zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal a o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované.

9. Koncentrujúc odvolacie námietky, žalovaný nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nájom náhradného vozidla zo strany poškodenej bol dôvodný až do úhrady faktúry č. 2023220311, ktorú vystavila spoločnosť ALTERIA MOTOR, s.r.o. dňa 19. júla 2023 (splatnú dňa 26.07.2023) za opravu predmetného motorového vozidla, nakoľko až dňom tejto úhrady mohla poškodená A. B. prevziať vozidlo do svojej dispozície, a tak ho aj následne užívať a súčasne namietal záver súdu prvej inštancie, že poškodená nemohla ovplyvniť vydanie vozidla autoservisom a že postup servisov, ktoré zadržiavajú motorové vozidlo poškodeného do vykonania úhrady opravy, je v priamom rozpore s kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka vzťahujúcimi sa na zádržné právo, a taktiež je svojvoľný, naplňujúci rozpor s dobrými mravmi. Podľa žalovaného súčasne z vykonaného dokazovania nevyplývala žiadna nevyhnutnosť autoservisu zadržiavať opravené vozidlo až do úhrady faktúry za opravu, ktoré by navyše v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov nebolo prípustné, nakoľko autoservis nemal voči poškodenej splatnú pohľadávku. Mal za to, že tvrdenie o nejakej obchodnej praxi neobstojať, keď uvedené tvrdenie je navyše v rozpore so zákonom.

10. Vo vzťahu k uvedeným odvolacím námietkam odvolací súd východiskovo považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, tak ako ju prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z. Účelom uvedeného zákona je poskytnutie právnej ochrany poškodeného škodovými následkami zapríčinenými motorovým vozidlom škodcu. Právnu ochranu poškodeného zákon zabezpečuje jednak tým, že poškodenému priznáva právo na náhradu škody priamo proti poistiteľovi, s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu a jednak tým, že v rámci združenia zodpovednostných poistiteľov zakladá vznik poistného garančného

fondy, z ktorého sa odškodňujú obeť dopravných nehôd, ktorým škodu spôsobilo nepoistené alebo neznáme motorové vozidlo. Účelom povinného zmluvného poistenia je teda zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie príkorí poškodeného, ktoré mu vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou spôsobenou prevádzkovateľom motorového vozidla, a to nielen vo sfére materiálnej vychádzajúc z ust. § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré upravuje právo poisteného (škodcu), aby poisťovateľ z poistenia zodpovednosti za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody ale aj vo sfére rozsahu ingerencie poškodeného spočívajúcej vo vykonaní úkonov potrebných na to, aby mu bola nahradená škoda, ktorá mu vznikla následkom škodovej udalosti. Inak povedané, práve inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. V kontexte uvedeného je potom potrebné vnímať aj samotné zabezpečenie náhradného motorového vozidla poškodeným po dobu, po ktorú z dôvodu poškodenia jeho motorového vozidla nemôže toto svoje vozidlo užívať. Ústavný súd SR v (už stranami sporu uvádzanom) náleze sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023 poukázal na to, že „účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok...“. V prejedávanom spore bolo potom zásadné zodpovedanie otázky, či poškodenej (právnej predchodkyni žalobcu) vzniká nárok na náhradu škody spočívajúcej v nájme náhradného motorového vozidla do vykonania opravy poškodení motorového vozidla, ktoré boli spôsobené škodcom (poisteným), alebo až do doby, po ktorú poškodená nemohla predmetné motorové vozidlo užívať.

11. Zo skutkových záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 23.04.2023 došlo k dopravnej nehode vo Varíne, pričom v dôsledku tejto nehody nastala škodová udalosť na motorovom vozidle poškodenej A. B., t. j. osobnom motorovom vozidle Mitsubishi ASX, EČV: E., ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Motorové vozidlo si dala poškodená opraviť v zmluvnom autoservise ALTERIA MOTOR, s.r.o. (ďalej aj „autoservis“) dňa 10.07.2023, pričom po dobu opravy vozidla si prenajala na základe Zmluvy o nájme č. 869/2023 zo dňa 10.07.2023 u žalobcu vozidlo značky Hyundai i20, MT, EČV: E., a to v rozsahu 23 dní nájmu v období od 10.07.2023 do 01.08.2023, pričom nájom skončil dňa 01.08.2023. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje v spore nespornú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zaviniel jeho poistník na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach/servisoch, v danom prípade autorizovanom servise spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o.. Z vyjadrenia predmetnej spoločnosti jednoznačne vyplynulo, že táto v posudzovanom prípade postupovala obvyklým spôsobom, kedy opravené vozidlo vydala poškodenej ihneď po zaplatení opravy a vtedy považovala zákazku za definitívne uzatvorenú. Uvedený postup predmetnej spoločnosti potom vyplýva aj zo splnomocnenia, ktorým poškodená A. B. splnomocnila servis, t. j. spoločnosť ALTERIA MOTOR, s.r.o. na komunikáciu s poisťovňou a požadovala zaslanie ukončovacej správy/krycieho listu na vymedzené emaily s tým, že poistné plnenie žiadala zasláť v podobe krycieho listu. Z výpisu z bankového účtu spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o. vyplýva, že úhrada opravy poškodeného motorového vozidla bola vykonaná priamo zo strany žalovaného, čo žalovaný ani v samotnom odvolaní nijako nepopiera a výslovne deklaruje vedomosť o tejto praxi autoservisov, ktorú považuje za rozpornú so zákonom, dobrými mravmi, prípadne zásadami poctivého obchodného styku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že z potvrdenia spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o. vyplýva, že bežnou obchodnou praxou uplatňovanou pri oprave poškodeného vozidla v prípadoch, kedy náklady za opravu poškodeného vozidla uhrádza poisťovňa z povinného zmluvného poistenia vinníka nehody, je postup, že v deň ukončenia prác súvisiacich s opravou poškodeného motorového vozidla servis vystaví faktúru, v ktorej sú vyčíslené náklady za opravu. Túto faktúru servis v deň jej vystavenia automaticky odosiela príslušnej poisťovni, ktorá z PZP vinníka nehody je povinná faktúru zaplatiť. V prípade, že poisťovňa je zmluvným partnerom dotknutého autoservisu, ako náhrada úhrady faktúry sa využíva tzv. krycí list. Krycí list vystavuje príslušná poisťovňa, a tento doručuje autoservisu. Autoservis vydá poškodenému opravené vozidlo bezodkladne po doručení krycieho listu na úhradu faktúry za opravu poškodeného motorového vozidla zo strany poisťovne. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk odvolací súd dospel k záveru, že za daných okolností nedochádza na strane poškodeného k zmene jeho postavenia už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho motorového vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď

uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo v danom prípade k úhrade ceny opravy poškodeného motorového vozidla.

12. V spojitosti s vysloveným záverom odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávacom prípade neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali záver o omeškaní autoservisu s opravou motorového vozidla poškodenej a na to nadväzujúcim vyhotovením a zaslaním faktúry za opravu vozidla žalovanému, prípadne o omeškaní poškodenej s prevzatím opraveného motorového vozidla. Zo zistených skutočností, t. j. že poškodená si dala opraviť poškodené motorové vozidlo v autorizovanom servise, v kontexte skutočností vyplývajúcich z potvrdenia o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu zo dňa 01.08.2023, ako aj potvrdenia o bežnej obchodnej praxi vydaného autoservisom dňa 30.03.2022, možno vyvodiť, že poškodená vstupovala do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že ona nebude uhrádzať cenu diela a že úhrada ceny diela bude zabezpečená vydaním krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného žalovaného, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla poškodenej uhradil priamo autoservisu. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí (s poukazom na vyššie uvedené vyjadrenie spoločnosti ALTERIA MOTOR, s.r.o) bude predmetné motorové vozidlo poškodenému vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrady fakturovanej sumy, a teda že ukončenie tohto „procesu“ bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady), ktorú mal vykonať samotný žalovaný. Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodenou a autoservisom, pričom bol to práve žalovaný, ktorý svojvoľným určením termínu vykonania úhrady objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenej.

13. Vyššie vyslovené závery podľa názoru odvolacieho súdu nachádzajú do určitej miery oporu v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to v zádržnom práve, tak ako je prezumované § 151s Občianskeho zákonníka, na ktoré (aj keď v úplne odlišných súvislostiach a súčasne v konkrétnom prípade odhliadnuc od toho, že žalovaný vykonal úhradu až po splatnosti faktúry, ktorou bola autoservisom vyúčtovaná cena opravy) poukazyval aj žalovaný. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že huteľná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo v reálnom živote sa prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v autorizovanom servise komunikujúcim priamo s poisťovateľom škodcu a že autorizovaný servis zasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu opravy, za splnenia čoho dôjde k vydaniu motorového vozidla poškodenému. Napriek tomu, že žalovaný sa v prejednávacom spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodenou a autorizovaným servisom, jeho ingerencia (daná prinajmenšom faktickou spoluprácou s autorizovaným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla; v prejednávacom spore navyše nepopretou skutočnosťou, že servis vykonávajúci opravu je partnerským servisom žalovaného) je tým jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poisťovateľskej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavením autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodenou na „dobrovoľnom“ zmluvnom základe (na základe voľby poškodenej), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by pripúšťala rozlišovanie dôvodnosti (prípadne rozsahu) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného vozidla poškodenou aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenej zádržné právo, vyznievala nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodená v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjedнала. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodená „musela“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisovi povinnosť vydať jej motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napríklad de facto vylučoval možnosť

uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať a prípadné nevyjednanie takýchto podmienok opravy zo strany poškodenej, s ktorými poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodenou a poisťovateľom, týkajúcich sa námietok voči voľbe toho ktorého servisu zo strany poškodenej a poškodená by sa stala do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. Uvedené nachádza oporu aj v záveroch Ústavného súdu SR III.ÚS 322/2025-31 zo dňa 17.07.2025. Odvolací súd potom v základe nevzhladol dôvod, aby zo strany poisťovne škodcu nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenej až do úhrady náhrady škody, nakoľko až týmto dochádza k ukončeniu procesu odškodnenia poškodenej a vzniku objektívnej možnosti poškodenej užívať opravené motorové vozidlo.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 23.04.2023) a vznikom súvisiacej škody spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do úhrady vykonanej zo strany žalovaného daná. Podľa názoru odvolacieho súdu vyššie prezentovaný výklad zodpovedá účelu zákona č. 381/2001 Z. z., ktorým je dosiahnutie čo najväčšieho zmiernenia následkov vzniknutých poškodenému v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, tak v materiálnej ako aj imateriálnej sfére. Práve naopak, rozlišovanie jednotlivých zložiek nároku na náhradu škody poškodeného a s tým súvisiacu následnú potrebu rôznej „kontraktačnej“ aktivity zo strany poškodeného odvolací súd nepovažuje za súladné s primárnym účelom povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

15. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

16. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného napadnutý rozsudok potvrdil aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania, ktorý vo vzťahu k výroku vo veci samej vykazuje vecnú správnosť (žalovaný vo vzťahu k predmetnému výroku nijako nekonkretizoval odvolaciu námietku).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný nemal v odvolacom konaní ani len čiastočný úspech, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. V súlade s § 262 ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline, dňa 26. novembra 2025.

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

(z dôvodu čerpania rehabilitácie JUDr. Eva Malíková nemohla písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísať/§ 394 ods. 2 Civilného sporového poriadku/)

JUDr. Roman Tichý

člen senátu

(z dôvodu čerpania rehabilitácie JUDr. Roman Tichý nemohol písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísať/§ 394 ods. 2 Civilného sporového poriadku/)